

тѣхъ моитѣ малки лисенца! Колко бѣше хубаво съ тѣхъ, а сега . . . самичка. . .

— Колко малки зайченца, сърненца, птиченца ми даваше лѣтото! А сега. . . Колко е далечъ то. . . И отъ очитѣ на лисицата затекоха дребни сълзи. А гората стѣнѣше, плачеше съ тихъ жаленъ гласъ. Лисицата чуваше този плачъ и още по-мъчно ѝ ставаше.

Въ сжщото това врѣме, високо надъ гората, бавно, бавно се носѣше черенъ и голѣмъ орелъ. Отпусналъ малката си глава — надоло и напрѣдъ, въртѣше голѣмитѣ си очи на всички страни и си мислѣше: — Ха, нѣма нѣкое глупаво зайче, или хитруше лисанче, или дребничко мишле. . . Ей че съмъ гладенъ. Никого не пожелвамъ. — Ако козаря нѣмаше пищовъ, тояга, лоши умразни кучета, о, азъ зная какъ щѣхъ да се разпоредя съ онова мъничко пѣстро козленце, ама страхъ ме е. . . Но зайче, сърна или лисана, за нищо въ свѣта нѣма да ги пожая. Мислѣше орелътъ и главата си съ голѣмитѣ очи въртѣше на всички страни.

— Ха, ей я лисанка. Жива неможе се отърва отъ моя закривенъ клонъ. Сега ще ѝ счупя главата.

И орелътъ като стрѣла се спусна върху замислената лисица. Зграби я съ остритѣ нокти, и съ радостъ литна за близката скала на гнѣздото си.

— Богата закуска — си мислѣше орелътъ. Но не можа да се нарадва горкиятъ, като съ отпуснати крилѣ и увиснала глава падна съ лисицата на земята, прѣди да стигне скалата. Старата лисана прѣгриза врата му, прѣди да я умъртви и той падна.

Весела побѣгна лисана въ гората. Но никогa не забрави тя пжтуването си съ орела по въздуха.

А гладния орелъ го разкъсаха свинитѣ и зранитѣ.

Хр. Ивановъ.